

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/113/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517209252
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1517209252.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: P. B., A.. XX.XX.XXXX, W. T. XXXXX/XG, W., zastúpeného: JUDr. Milan Ficek, advokát s.r.o., Žilinská 14, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci vo výške 45.103,13 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 25. februára 2019, č.k. 24C/23/2017-88, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplataenia istiny 45.103,13 € spolu s 5% ročným úrokom z omeškania a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Skutkový stav ustálený vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 3 ods. 1 písm. a/, § 4 ods.1, § 9 ods.1, ods.4, § 15 ods.1, § 16 ods.4, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v spojení s § 47 ods. 1, ods.2, § 175 ods.1 O.s.p. a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Konštatoval, že súd pri doručovaní zmenkového platobného rozkazu vydaného dňa 04.10.2010, č.k. 1Zm 299/2010-18, dodržal procesnými ustanoveniami predpísaný postup, zmenkový platobný rozkaz bol žalobcovi (v zmenkovom konaní v pozícii žalovaného) doručený do vlastných rúk uplatnením zákonnej fikcie doručenia, v zmysle vtedy platnej právnej úpravy. Zo záznamov poštového doručovateľa na doručovanej zásielke mal súd preukázané, že zo strany pošty boli dodržané postupy stanovené v § 47 ods. 2 O.s.p., nezastihnutému adresátovi pošta riadne oznámila dátum opakovaného doručovania súdnej zásielky - nasledujúci deň po neúspešnom doručovaní, dátum opakovaného doručovania aj dátum uloženia zásielky po neúspešnom opakovanom doručovaní. Tvrdenie žalobcu, že sa nachádzal mimo územia Slovenskej republiky v čase doručovania zmenkového platobného rozkazu a z tohto dôvodu si zásielku nemohol prevziať, nepovažoval za dôvodné, nakoľko ho relevantným spôsobom nepreukázal. Predložené fotokópie strán pasu žalobca predložil v závere súdneho konania, nerešpektujúc procesné ustanovenia o včasnom predkladaní dôkazov v rámci súdom stanovenej lehoty pri vyjadrovaní sa k stanovisku žalovanej procesnej strany (§167 C.s.p.), pričom z fotokópií ani nebolo zrejmé, že sa jedná o strany prináležiace pasu žalobcu. Poukázal tiež na dátumové nezrovnalosti s časom doručovania zmenkového platobného rozkazu (október 2010) a časom, kedy sa mal žalobca podľa jeho vlastného tvrdenia nachádzať na území USA (február, marec, apríl 2010), ktoré nepotvrdzujú, že žalobca sa zdržoval na území USA práve v októbri 2010, kedy mu súd doručoval zmenkový platobný rozkaz. Mal za to, že okresný súd doručoval zásielku do vlastných rúk zákonom pri doručovaní zmenkového platobného rozkazu dovoľenou fikciou náhradného doručenia uložením na pošte, po vrátení adresátom neprevzatej

zásielky s riadne označenými dátumami o opakované doručovanie poštou, nemal dôvod pochybovať o správnosti doručovania poštovým doručovateľom a správne vyznačil na súdnom rozhodnutí - zmenkovom platobnom rozkaze doložku právoplatnosti a vykonateľnosti. Následne na základe vykonateľného exekučného titulu bolo voči žalobcovi začaté exekučné konanie, ktoré v čase začatia bolo dôvodné, bez ohľadu na skutočnosť, že neskôr oprávnený subjekt zobral návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu späť a konanie súd zastavil. Dospel tiež k záveru, že nesprávny úradný postup nenastal ani v prípade exekučného konania pri vydaní poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. S poukazom na judikatúru NS SR - uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 1.2.2012, sp. n. 5Cdo 205/2011, vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nezakladá právo na náhradu škody štátu a to ani v prípade, že v neskoršom priebehu dôjde k zastaveniu exekučného konania. Nestotožnil sa so žalobcom, že exekučný súd je sám oprávnený a tiež povinný skúmať, či je exekučný titul skutočne vykonateľný. Exekučný súd v rozhodnom čase preskúmaval žiadosť na udelenie poverenia konkrétneho súdneho exekútora na vykonanie exekúcie (§44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti), návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Exekučný súd postupoval v súlade s exekučným zákonom, dospel k záveru, že vykonanie exekúcie je dôvodné a vydal príslušné poverenie na vykonanie exekúcie. Na základe uvedeného nepovažoval za splnený zákonný predpoklad nesprávneho úradného postupu, ktorým mala vzniknúť žalobcovi škoda orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Rovnako žalobca nepreukázal ani vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Výška žalobcom deklarovanej škody predstavuje sumu vymoženú exekúciou od žalobcu ako povinného subjektu a dlžníka pre oprávneného v exekučnom konaní G.. P.Y. Q. ako veriteľa, o existencii záväzkového vzťahu neprejavil pochybnosti ani žalobca, keď nepoprel vystavenie zmeniek, odpísaním finančných prostriedkov z účtu žalobcu a ich plnenie v prospech oprávneného nastalo splnenie v tom čase existujúceho záväzku žalobcu voči jeho veriteľovi. Skutočnosť, že oprávnený zobral svoj návrh v zmenkovom konaní späť, zakladá žalobcovi nárok voči tejto osobe na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého existencia vylučuje zodpovednosť štátu za vzniknutú škodu. Na podporu uvedeného poukázal na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 4Cdo 199/2005 v spojení s rozhodnutím NS SSR, sp. zn. 4Cz 110/84, podľa ktorého: "nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v občianskom súdnom konaní, môže byť voči štátu úspešne uplatnený až vtedy, keď žiadateľ nemôže účinne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z dôvodu neoprávneného majetkového prospechu voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Pokiaľ účastník má pohľadávku na vydanie neoprávneného majetkového prospechu (dnes bezdôvodného obohatenia), škoda mu ešte nevznikla. Vydaním neoprávneného majetkového prospechu jeho pohľadávka je uspokojená a ustanovenia zákona č. 58/1969 Z.z. (rovnako tak zákona č. 514/2003 Z.z.) nebude treba použiť." K rovnakým záverom dospel aj Ústavný súd Slovenskej republiky v unesení sp. zn. III.ÚS 361/09, podľa ktorého: "existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Kým žalobca má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia (ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená), nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Z.z., a to existencia samotnej škody. Skutočnou škodou je ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného (spočíva v zmenšení jeho majetkového stavu oproti stavu pred škodnou udalosťou) a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Skutočnou škodou je aj ujma spočívajúca v neuspokojenej pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi, ktorej náhradu požaduje od štátu ako subjektu zodpovedného za nesprávny úradný postupom orgánu verejnej moci. Táto škoda však nevzniká už v okamihu splatnosti pohľadávky, resp. omeškania dlžníka, ale až okamihom, keď sa právo veriteľa na plnenie voči dlžníkovi stalo fakticky nevymáhateľným." Judikatúra teda ustálila, že pred nárokom na náhradu škody je potrebné uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže až nevyožiteľnosťou bezdôvodného obohatenia je založený nárok na náhradu škody. Konštatoval, že žalobca si uplatnil žalobou voči G.. P. Q. v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 16C 78/2016 nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 33.405,26 € s príslušenstvom, ktorý súd zamietol pre premlčanie, teda skutočnosť, že nedošlo k priznaniu uplatneného nároku súdom zavinil samotný žalobca tým, že si svoj nárok na súde uplatnil po uplynutí premlčacej lehoty. V prípade včasného podania žalobného návrhu mohol byť žalobca uspokojený v konaní o vydanie bezdôvodného

obohatenia, ktoré predchádza podaniu žaloby o náhradu škody. Nakoľko neúspešnosť žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia spôsobil žalobca, nemôže byť úspešný v konaní o náhradu škody voči štátu, ktorý nemôže preberať zodpovednosť za vzájomné záväzky fyzických osôb, uspokojenie ktorých v prípade neplnenia je možné dosiahnuť iným spôsobom. Uzavrel, že žalobca nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov na úspešné uplatnenie nároku voči štátu na náhradu škody, spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, žalobu vyhodnotil v celom rozsahu za nedôvodnú a žalovaný nárok preto zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, aby bolo jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd zodpovedá za vyznačenie právoplatnosti a vykonateľnosti na súdnych rozhodnutiach a bolo by v rozpore so zákonom a princípmi právneho štátu, ak sa súd pri pochybení doručovania zásielky a vyznačenia právoplatnosti a vykonateľnosti v rozpore so zákonom prenáša zodpovednosť na doručovateľov zásielky. Poukázal na to, že v danom prípade sa v čase doručovania zásielky na adrese doručovania nezdržoval čo preukázal nájomnou zmluvou, a preto súd keď sa mu zásielka vrátila z adresy s poznámkou neprevzatá v odbernej lehote nemohol automaticky vyvodiť, že boli splnené podmienky uvedené v § 47 ods. 2 O.s.p. a že sa uplatní fikcia doručenia. V čase doručovania zásielky sa na adrese doručovania nezdržoval, a preto nemohol mať vedomosť o tom, že mu bola zásielka doručovaná a nemohli byť preto splnené podmienky na uplatnenie fikcie doručenia písomností. Súd prvej inštancie preto vec nesprávne právne posúdil v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p., keď považoval doručenie za zákonné. Zotrval na tom, že pri vyznačovaní právoplatnosti súd pochybil, nakoľko vyznačil právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia bez toho, aby overil, či boli splnené zákonné podmienky na uplatnenie fikcie doručenia. Mal za to, že nesprávne vyznačenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti je nesprávnym úradným postupom a v tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 14 Co/322/2012 zo dňa 13. 05. 2014. V danom prípade bola exekúcia ukončená vymožením pohľadávky na podklade exekučného titulu, ktorý ním od začiatku nemal byť, došlo teda k neobnoviteľnému stavu a vzniku škody na jeho majetku. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 48/2010 mal za to, že vydanie bezdôvodného obohatenia má iba subsidiárny charakter vo vzťahu k náhrade škody, ktorá je primárnym inštitútom, ktorý má prednosť pred nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Mal za to, že v danom prípade bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou na jeho majetku, a dodal, že zodpovednosť za nesprávny úradný postup je objektívna a nie je preto potrebné skúmať zavinenie žalovaného. Vzhľadom na uvedené považoval za preukázané splnenie všetkých zákonných predpokladov na úspešné uplatňovanie nároku.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.), a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie posúdil žalobcom uplatňovaný nárok na náhradu škody; ktorý mu mal vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdov pri doručovaní zmenkového platobného rozkazu a vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora; z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktoré žalobca predložil na preukázanie dôvodnosti podanej žaloby, ako aj z hľadiska opodstatnenosti prostriedkov procesnej obrany žalovaného, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli a prihliadol na všetko ostatné, čo v konaní vyšlo inak najavo, vrátane toho, čo uviedli strany, a zo skutkového stavu ustáleného na základe výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil aj správne závery, že žalobca nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánov štátu. Súd prvej inštancie správne oprel tieto svoje závery o relevantné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., náležite tieto na zistený skutkový stav aplikoval a v súlade s ustálenou súdnou praxou a konštantnou judikatúrou ich aj vyložil a svoje úvahy vedúce k zamietnutiu žaloby dôkladne odôvodnil, keď svoj myšlienkový postup vysvetlil s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti a z nich vyplývajúce skutkové závery, a tiež s poukazom na prijaté právne závery, uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil ako po stránke skutkovej, tak aj po právnej stránke a zároveň sa dôsledne vysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán, dal potrebné odpovede

na všetky právne a skutkovo relevantné námietky strán sporu súvisiace s predmetom konania. Obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý; z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia; spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní neboli žalobcom uplatnené také prostriedky procesného útoku (nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy), ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie vo vzťahu k posúdeniu predpokladov zodpovednosti štátu za vznik škody uplatňovanej žalobcom v konaní.

6. Žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne podstatné námietky a zásadné argumenty, s ktorými by sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. Súd prvej inštancie podrobne poukázal na všetky významné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ veci, a preto jeho rozhodnutie možno považovať za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto jeho záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. S poukazom na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd plne stotožnil, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

7. Súd prvej inštancie z výsledkov vykonaného dokazovania správne vyvodil, že okresný súd sa nedopustil žiadneho pochybenia pri doručovaní zmenkového platobného rozkazu a vyznačovaní doložky jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, dodržal procesnými ustanoveniami predpísaný postup, zmenkový platobný rozkaz bol žalobcovi doručený do vlastných rúk náhradným spôsobom. Zásielka sa súdu vrátila po odbernej lehote ako nedoručená, s tým, že adresát je nezastihnúť na adrese doručovania, v dôsledku čoho sa uplatnila zákonná fikcie doručenia (§ 47 ods. 2 O.s.p.). Vzhľadom k tomu, že doručienka bola riadne poštovým doručovateľom vyplnená, správne vychádzal z údajov o doručení na doručienke, ktorá sa považovala už aj v tom čase za verejnú listinu pri ktorej sa uplatní prezumpcia pravdivosti údajov na nej vyznačených pokiaľ sa nepreukáže opak. Súdu neprináležala povinnosť vždy a za každých okolností pred vyznačeným doložky právoplatnosti zisťovať, či sa adresát v mieste doručenia zásielky aj skutočne zdržiaval. Ako na to správne poukázal i súd prvej inštancie, okresný súd doručoval zásielku do vlastných rúk zákonom pri doručovaní zmenkového platobného rozkazu dovoľenou fikciou náhradného doručenia uložením na pošte, keď po vrátení adresátom neprevzatej zásielky s riadne označenými dátumami o opakované doručovanie poštou, nemal dôvod pochybovať o správnosti doručovania poštovým doručovateľom a správne vyznačil na zmenkovom platobnom rozkaze doložku právoplatnosti a vykonateľnosti.

8. Navyše žalobca hodnoverne nepreukázal svoje tvrdenie, že sa v mieste doručovania nezdržiaval. Dôkazne ničím nepodložil, že by si dal doposelať zásielky na inú adresu ako na adresu svojho trvalého pobytu, napr. na adresu bytu, ktorý mal mať v nájme. Napriek jeho tvrdeniam si však žalobca zásielku, ktorou mu exekútor doručoval upovedomenie o začatí exekúcie, dňa 19.01.2011 riadne prevzal na adrese jeho trvalého pobytu. Napokon žalobca spoľahlivo nepodložil ani svoje tvrdenie, že sa v čase doručovania zdržiaval v USA.

9. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že exekučný súd nebol povinný pred vydaním poverenia skúmať, či je exekučný titul skutočne vykonateľný, nakoľko išlo o verejnú listinu, pri ktorej správne vychádzal z pravdivosti skutočností na nej uvedených. Exekučný súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ani návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, a preto mal splnené podmienky na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Zákonu zodpovedajúci je preto i záver súdu prvej inštancie, že ani pri vydávaní poverenia exekučným súdom nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu zakladajúcemu zodpovednosť štátu za škodu.

10. Odvolací súd napokon považuje za správny aj názor súdu prvej inštancie, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý žalobcovi vznikol priamo proti dlžníkovi, vylučuje zodpovednosť štátu za vzniknutú škodu, a teda pred nárokom na náhradu škody je potrebné uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže až nevyhnutnosťou nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je založený voči štátu nárok na náhradu škody. Pokiaľ bola žaloba žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia proti dlžníkovi G.. P. Q. zamietnutá z dôvodu premlčania, nie je daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou v podobe nevyhnutnosti pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože škodu si zaviniť žalobca sám tým, že si svoj nárok na súde uplatnil po uplynutí premlčacej doby.

11. Konkurenciou nároku na náhradu škody štátu a nároku na bezdôvodné obohatenie sa zaoberal Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí sp.zn. 8Cdo 88/2017 zo dňa 23.08.2018, v ktorom sa priklonil k väčšine tých rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktoré vychádzali z opačného názoru ako rozhodnutie sp.zn.

2Cdo 48/2010, ktoré považoval za také, ktoré je v rozpore s rozhodovacou praxou najvyššieho a ústavného súdu. Odvolací súd tak s poukazom na cit. rozhodnutie aj v prejednávanej veci zastáva názor, že náhradu škody voči štátu nemožno úspešne uplatniť ak existuje možnosť uplatnenia pohľadávky z bezdôvodného obohatenia, prípadne pohľadávky z iného záväzkoprávneho vzťahu voči priamemu dlžníkovi.

12. Vzhľadom na vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie by odvolací súd posudzovaním odvolacích námietok žalobcu už len opakoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý po dôkladnom zvážení a správnom vyhodnotení relevantnosti argumentácie žalovaného, na ktorej zotrval aj v odvolacom konaní, vydal svoje rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou a konštantnou súdnou a výkladovou praxou najvyšších súdnych autorít.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa obsahu spisu žalovanému žiadne trovy nevznikli, je preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého

stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).